Deltagere i Aftenpostens Bridgeturnering.

Liste nr. 12.

Hr. Bjørn Klyve med parti. Moss.

Hr. Trygve Fladeby
Hr. Olvind Holter
Hr. Arne Fladeby
Hr. Ragnar Kittilsen. Halden.

Fru Else Paus med parti. Oslo.

Hr. Gunnar Holte
Fru Aase Holte
Hr. Egil Larssen
Hr. Kaare Vibekk. Oslo.

Hr. John Schou med parti. V. Aker.

Hr. Willy Osthagen.
Hr. Leif Østhagen
Hr. Finn Smith
Hr. Trygve Pettersen. Oslo.

Fru Ringvold med parti. Bygdø.

Hr. Per Faye Lund
Hr. Jens Magnus
Hr. Knut Magnus
Hr. Erik Magnus. Oslo.

Agnes Møller
R. Borch Nielsen
Aud Rasch Nielsen
Frida Brønner, V. Aker.

A. Simonsen med parti. Oslo.

Hr. Johs. Hongslo med parti. Oslo.

Hr. Ingulf Gudbrandsen
Fru Dora Gudbrandsen
Hr. Johan Fredriksen
Hr. Finn Ulriksen. Harstad.

Hr. lensmann Cajus Rød med parti. Hof i Vestfold.

Hr. Bernh. Tandberg
Hr. Ole Hanserud
Hr. Jørgen Jorde
Hr. Gunnar Thorberg. Nesbyen.

Hr. Alfon Pronum
Hr. Johan Erlandsen
Hr. Martin Uri
Hr. Otto Aas. Harstad.

Hr. apoteker Hanssen med parti. Notodden.

Hr. Birger Olafsen
Hr. Chris Thorvaldsen
Hr. Erling Lie
Hr. John Eyde. Oslo.

Hr. dr. Leif Cordtsen
Hr. telegrafist Olsen
Fru Inger Cordtsen
Hr. tannlæge J. Grøsland. Gran st.

Hr. Harald Eide
Hr. Jørgen Arnesen
Hr. Claude Wiese
Hr. Aaleiv Nedberg. Slemdal.

Fru Carmen Lundquist
Fru Ragnhild Strand
Fru Solveig Thaulow Riiber
Fru Kirsten Strand. Modum.

Hr. Fritz Eklund
Hr. Th. Kristoffersen
Hr. G. Gustavsen
Hr. Hj. Langedal. Halden.

Hr. Per Rønnestad
Hr. Sevrin Roald
Hr. Bjarne Rørvik
Hr. Nic. Kleding. Alesund.

Hr. Odd Svarstad
Hr. Ivar Dingstad
Hr. Harald Lillejord.
Hr. Sverre Zachariassen. Spydeberg.

Hr. Victor Paulsen med parti. Alesund.

Hr. C. W. Sørelde
Hr. Kr. Bolseth
Hr. Olaf Olsen
Hr. K. L. Kvinge. Bergen.

Fru Ingeborg Holm Skattum
Fru Arnhild Rustad
Fru Margit Lunder
Fru Oddborg Skattum. Gjøvik.

Hr. ingeniør Eilert Einarsen med parti. Narvik.

Hr. O. Christensen
Hr. F. Petersen
Hr. E. Rasmussen
Hr. D. Vogt. Mandal.

Hr. Harald Larsen
Hr. Peder Kårby
Hr. Gustav Fredriksen
Hr. Johan Bolstad, Vestfossen.

(Forts.)

Anmeldelsesfristen utløper mandag 10. november.

Uberettiget

å ta provisjon både av selger og kjøper.

En skibsmæglerfirma som igår i prisretten tiltalt for å ha beregnet sig 595 kroner i provisjon for formidling av salg av en motorkutter for 4500 kroner, mens rimelig provisjon efter prispolitiets mening skulde være 225 kroner eller 5 procent av salgssummen. Han var forelagt en bot på 300 kroner og inndragning av merfortjenesten, 370 kroner.

Av provisjonen hadde selgeren betalt 500 kroner og kjøperen 95. Retten fant at en provisjon av 500 kroner ikke kunde ansees urimelig i betraktning av at tiltalte hadde arbeidet med saken i lengere tid og hatt adskillige utgifter. Men i tillegg til denne provisjon kunde tiltalte ikke ha rett til også å beregne sig 2 procent av kjøperen. Det som la over 500 kroner i provisjon måtte betegnes som urimelig. Tiltalte blev dømt til 100 kroner i bot og 25 kroner i saksomkostninger. Inndragningssummen blev redusert til 95 kroner.

Stygg trafikkulykke på Trondhjemsveien under tauing av bil.

Forleden tauet en lastebil en annen lastebil nedover Trondhjemsveien forbi Grorud. Idet de skulde passere en møtende bil, kollderte denne med bilen som blev tauet. Kollisjonen var temmelig voldsom og føreren av bilen som blev tauet, måtte i bevisstløs tilstand kjøres til Aker Sykehus. Efter hvad der nu opplyses, skal der ikke være fare for livet.

Møbler til gjenreisningen.

Husbonadnevndens utstilling i Brukskunst.

Husbonadnevndens møbelutstilling i Brukskunst viser det endelige resultat av den tegnekonkurranse som nevnden holdt for en tid siden om møbeltyper til de krigskadede hjem. Eller rettere, den viser en del av resultatet; for det er bare et lite utvalg av de premierte og innkjøpte møbeltegningene som virkelig er blitt utført og gjort ferdig til utstilling. Det er neppe bare kvalitetsvraking som har bestemt hvilke av utkastene skulde komme til utførelse til denne mønstringen; utvalget er alt for ujevnt til det. Nevnden har vel tatt det som er blitt ferdig, — det er jo så mange ting som kan virke til å forsinke en slik produksjon nu. Og det er meget verdifullt at det er laget utstilling så fort som mulig, uten å vente på at alle møblene blev ferdige. Denne utstillingen er nemlig så interessant og lærerik og bør kunne få så stor betydning for alt videre arbeide med norsk møbelproduksjon, at det var riktig å få den satt ut i livet straks. Og det er like meget å lære av de mindre vellykkede møblene som av de beste.

Tegnekonkurransens resultat viste en stor deltagelse og en tydelig vilje til å finne nye veier for utnyttelse av våre trematerialer til møbler avpasset efter de forskjellige moderne behov. Kanskje var det gjennemgående vist en litt for utøslet iver efter å komme med noget nytt; det hadde av og til gått ut over den rolige sunde sans, den håndverksmessige balanse som må regulere nyhetsjakten hvis møbler skal bli rasjonelt formet for fremstilling og bruk. Særlig viktig er dette forholdet når det som her gjelder møbler for ganske enkle behov.

I samarbeide med håndverkeren, eller rettere i den grundige bearbeidelse for fremstillingen, måtte vi gå ut fra at det blev rettet på de mest påfallende tekniske skavankene; det var så meget mere nødvendig, som juryen delvis var gått nokså langt i retning av å premiere eller kjøpe utkast på rent artistisk grunnlag, uten altfor strenge krav til den tekniske gjennemarbeidelse.

Stort sett er resultatene av den videre bearbeidelse av utkastene blitt meget bra. Men det er undtagelser. Utkastet «Krig og Fred», som i tegning var et av de mest ytterliggående i hensynsløst brudd med gamle tekniske krav og som derfor trengte den grundigste revisjon, er utført omtrent som det forelå i utkastet og resultatet er blitt totalt mislykket. Møblene er meget skrøpelige, alt annet enn vakre — de virker på en merkelig måte som en slags blyantskisser i tre — og hverken sofa eller bord er til å sitte i eller ved. Et annet utkast av samme forfattere har en rekke gode formdrag, men er helt meningsløst lite. Det er megen god, men dyr lærdom å hente av disse møblementene.

Hvor nødvendig det er at form og materiale passer sammen, kan vi se av arkitekt Lidvard Hallsets spisestue, motto «Vårt», som har så mange gode formmomenter, men hvor stolryggenes svungne linjer og flammebjerkens flate mønster tilsammen virker helt opløsende urolig. Også arkitekt Jens Selmers lette og meget sympatiske — og forbausende billige — møbler «Godtfolk», viser hvor vanskelig materialspillet er å få herredømme over. Så heldig han gjennemgående har været, har han snublet i anvendelsen av de lyse bordplatene, særlig på det malte skrivebordet.

Det er ikke plass her til å gjennemgå alle møblementene og den lære vi kan trekke ut av hvert enkelt av dem. Vi må imidlertid fremheve to brukskunstnere, Andreas og Roald Aasheim som har fiere meget gode grupper. Særlig den første «Trestakk» er tiltalende, sundt og solid håndverksmessig gjennemtenkt, selv om det blå skapet er litt usikkert i formen.

Et meget sympatisk bekjentskap er interiørarkitekt Alf Sture, litt usikker i spisestuen «Varianter», men helt gjennemført fin i sine lenestoler i hotellvestibyen som er arrangert ute i den store inngangshallen.

Interiørarkitekt Aage Schou er med sine platerygg-stoler inne på muligheter som kan varieres ytterligere og sikkert få betydning. Et stort skap tegnet av arkitekt Magnus Poulsson, har litt for påtrengende utvendige effekter, men er fastformet og viser blandt annet

Arkitekt Jens Selmers «Godtfolk».

Motto «Krig og Fred», utpregede «tegnede» møbler, som ikke holder og som er vonde å sitte i.

Interiørarkitekt Andreas Ansheims «Trestakk».

treskurd som er lagt til rette for ordentlig utførelse av en almindelig håndverker og ikke appellerer altfor farlig til det «kunstneriske» som så lett blir dilettantisme.

Svært utvendig i sine tømmerstueeffekter er også professor Berners bondemøbler, bl. a. med litt svært meget «tømmerkonstruksjon» i bordben og andre detaljer. Stolene er også svært stive. Men det er fortreffelige muligheter i de møblene, og en god og erfaren møbelsnekker vil kunne lempe på formen så vi her kan få et av utstillingens mest verdifulle resultater.

Mange vil kanskje synes at jeg litt for ofte har understreket hvad en snekker vilde kunne gjøre i både det ene og det annet tilfelle. Det er helt bevisst. For det er en av utstillingens hovedlærdommer, at nu må møbeltegnerne slippe til snekkeren i større utstrekning enn vi hittil har krevet det. De fleste møblene på denne utstilling er dem som tydeligst viser at de håndverksmessige hensyn, de tekniske kunnskaper har bäret både konsipering og utførelse. Det er et meget betydningsfullt resultat, helt i tråd med Brukskunsts arbeidsprogram.

Til slutt vil jeg nevne at Husflidsforeningen har gjort det som dessverre hverken juryen eller nogen andre i denne konkurransen har gjort: Innrettet sig efter det hensyn at fagmessig fremstilling og husflidsutførelse stiller forskjellige krav til møblenes form. Det er viktig at utstillingen har fått med en del møbler lagt særlig til rette for husflidsfremstilling.

Bolo.

Normannerskibene som erobret England for 875 år siden.

28. september var det 875 år siden det lyktes Wilhelm Eobreren å erobre England. Hans hærtokt er fremstillet på et 70 meter langt vegtæppe, som henger i katredralen i Bayeux i Normandi. Dette kunstverk er laget av hertuginne Mathilde, normannerhøvdingens hufstru og hennes terner, og er utført i mangefarvet plattsøm.

Ved hjelp av det arbeide, som er utført av ingenior Otto Lienau fra Danzig, er det lykkes å vinne verdifull kunskap om den tids båter, på grunnlag av de tallrike båter som er gjengitt på teppet, som foresiller normannernes tokt fra Bayeux over Kanalen til Pevensey i England.

Fremfor alt er det lykkes å rekonstruere selve normannerskibene. Ved hjelp av beregninger og sammenligninger er det blitt konstatert at hertugens skib var 20 meter langt og 5.5 meter bredt og medregnet kjølen hadde en høide på 1.8 meter. Det må ha gått ca. 1 meter dypt.

Skibet fortrengte en vannmengde på 38 tonn og hadde en bæreevne på 22 tonn. Disse skib var fremfor alt beregnet til å ro, og som robåter var de fremragende. Men deres seileregenskaper var det bare så som så med. Derfor blev turen også foretatt i september, fordi man da hadde medvind og også kunde regne med Golfstrømmen.

Annik Saxegaard på film.

Sannsynlig at Alliance Film går i gang med hennes originalmanuskript i januar.

Når Tancred Ibsen er ferdig med «Kurusell» skal som nevnt Alliance Film rykke inn på Jar — med Willoughby som instruktør. Det er ennu ikke bestemt hvilket manuskript han skal gi sig likast med, men efter hvad vi erfarer dreier det sig om et original-manuskript av Annik Saxegaard. Innspillingen skal begynne en av de første dager i det nye år — og premièren måtte da kunne finne sted i sesongens begynnelse høsten 1942.

Det foreligger ingen oplysninger om hvad filmen handler om og man ønsker heller ikke på det nuværende tidspunkt å uttale sig om det. Drammensæren Magne Soone holder på å utarbeide arbeids-manuskriptet for filmen. Hvor det gjelder utarbeidelsen av replikkene kommer han sannsynligvis til å samarbeide med en kjent Oslo-journalist og forfatter.

Det foreligger ennu ingen oplysninger om rollebesetning, men manuskriptet skal ha flere gode roller for våre kjente skuespillere.

Annik Saxegaard er kanskje best kjent som forfatter av en hel del ungpikebøker. Et par av dem til og med er oversatt til svensk, dansk og holandsk. Titler som «En time i rutebilen», «125 kroner måneden», «To værelser og kjøkken» og lignende setter sikkert mange på sporet. Bøkene er alle sammen kommet på Aschehougs Forlag, hvor den unge frue har været en flittig medarbeider. Også utenfor forlaget har hun været i stadig aktivitet og har blandt annet en barnekomedie på samvittigheten. Den er opført på Den Nationale Scene i Bergen. Hun har skrevet over 100 sketcher og små hørespill for ungdom, alle sammen opført i Norsk Kringkasting — og dessuten har hun skrevet et større hørespill som er opført i dansk radio. Hennes navn er godt kjent fra alle norske ukeblade og aviser, hvor hun i tidens løp har hatt et utall av noveller, småhistorier og dikt.

Hun er født i Stavanger i 1906 og debuterte 18 år gammel med en novelle «Tre nødlidende» som kom i Norges Kvinner. Det var et tilfelle at hun skrev denne novellen. Hennes far holdt på med et foredrag om «Kommuner som var nødlidende på utbyggede vannfall» — og fortalte henne at han kom til å kalle det «Tre nødlidende». Annik Saxegaard fant at dette var en usedvanlig god novelletittel og dermed hadde hun ideen til sitt første litterære arbeide. Novellen fikk en god mottagelse — selv om den ikke kastet noget av sig i form av honorar — og dermed var hun midt oppe i arbeidet, nærmest som litterærer håndverker — som hun selv uttrykker sig i en biografi — før hun viste ord av det. Og nu foler hun altså også filmmanuskriptet til sine mange andre.

Stort ulovlig olje- og bensinlager i Hurum.

Drammen, 7. november.

(NTB.) På Tofte i Hurum er politiet, ifølge Buskerud Blad, kommet over et stygt tilfelle av ulovlig hamstring. Den gjelder et rutebilfirma som trafikerer ruten Tofte—Oslo.

Firmaet hadde lagret 6800 liter solarolje og den ene av de to innehaverne også 2000 liter bensin og flere hundre liter smøreolje. Intet av dette var opgitt til myndighetene. Videre har firmaet fortsatt å hevc bensinkvoten for en rutebil som de solgte i mai år.

Begge innehaverne vil få en kraftig mulkt og dessuten vil det bli spørsmål om å inndra oljen og bensinen til fordel for statskassen.

Eftertrykk forbudt.

ODESSA — Sortehavets perle.

BREV TIL AFTENPOSTEN

Istanbul, 1 oktober.

Det er ikke uten grunn at bolsjevikene kaller Odessa, som stod i brennpunktet av operasjonene en hel måned inntil den blev tatt av rumenerne den 16. oktober, for Sortehavets perle. Byen som har over 600.000 innbyggere og efter Kiev og Charkov er den største i denne del av Sovjetriket, ligger på randen av en 47 meter høi slette rundt en vid bukt i det dypblå hav. Byplanen er efter amerikansk mønster; de brede gatene som skjærer hverandre i rett vinkel, de vakre plasser og parker og ikke minst den praktfulle stranden med de mange utfluktssteder og bad, gjør Odessa til en av Sovjetrikets mest moderne byer. Som alle store havnebyer er Odessas befolkning meget blandet. Ved siden av grunnstammen, som for halvdelen består av ukrainere og storrussere og for en tredjedel av jøder, treffer man på et helt internasjonalt publikum, deriblandt polakker, grekere, rumenere, tyrkere, bulgarer og armeniere.

Bukten utenfor byen er en ypperlig havn. Havneområdet strekker sig over hele 5 km. som er beskyttet ved molder og bølgebryter. Det er særlig transitten av korn som har gjort denne havn til bolsjevikenes viktigste på hele Sortehavskysten. Efter en statistikk fra 1933 gikk det ikke mindre enn 3 millioner tonn korn gjennem Odessa det år.

Ved siden av dette er Odessa også et meget viktig industricentrum, særlig for fremstillingen av matvarer; men det finnes også fabrikker for produksjon av maskiner, jute, kork, tekstilvarer, lærvarer og gjødningsstoffer. Bl. a. finnes her Sovjetrikets største fabrikk for svovelsyre. Dessuten er det naturligvis betydelige rustningsfabrikker i Odessa, og mange av dem er utbygget efter verdenskrigen på grunnlag av bolsjevikenes planer for en øket rustningsproduksjon. Det er nok å nevne at byen har valseverker, fabrikker for jernbanematerieli, ammunisjonsfabrikker og flyverksteder.

Odessas historie er like broket som byens farveprakt. Det var litauerne, som da de nådde frem til Sortehavet, anla den første byen der, hvor Odessa ligger nu. Dette skjedde i det 14de århundre, og da tartarene i de påfølgende århundrer behersket Sortehavskysten, kom denne by til å spille en betydelig rolle som utforselshavn. I 1764 befestet tyrkerne, som tartarene var underkastet, innløpet til havnen og bygget en stor borg på høiden over byen. Denne borg erobret russerne to ganger under den russisk-tyrkiske krig og i 1789 beholdt de den endelig for godt. Allerede i 1793 begynte de imidlertid å bygge en ny festning ved Odessa. Efter dette begynte Katarina II å utbygge havnen både for handelstrafikk og til krigsbruk. Det var også på denne tiden at Odessa fikk sitt nuværende navn efter en gresk koloni Odessos, som man fant ruinene av i nærheten.

Takket være denne russiske virksomhet steg Odessaas innbyggertall meget hurtig i de følgende år. Særlig fikk det stor betydning at det i 1822 blev opprettet en frihavn der og at det blev gitt fri transitt for landene omkring Donau, spesielt for Østerrike. I 1852 var Odessa allerede en av de største utforselshavner i hele tsarriket, med 97.000 innbyggere. Denne utvikling fortsetter hurtig. I 1877 har utforselen fra Odessa større verdi enn utforselen fra Petersburg og i 1881 blev den den viktigste havn i Russland. I 1897 var innbyggertallet steget til 400.000 og takket være en intens industrialisering blev Odessa snart nr. 4 av de russiske industribyer.

Odessa spilte en viss rolle under oktoberrevolusjonen i 1905, og både da og under de bolsjevikiske borgerkrigene led den sterkt. Da Kerenskis regjering blev styrtet i 1917 overtok den ukrainske selvstyrebevegelsen herredømmet i byen, men efter langvarige og blodige kamper måtte ukrainerne overgi sig i slutten av januar 1918. I mars samme år nådde imidlertid de tyske tropper byen; men da denne besettelsen ophørte i november kom franske krigsskib inn på havnen for å bruke den som støttepunkt i vestmaktenes intervensjonskrig mot bolsjevismen. Det var den gang den franske flåte bombarderte havnen og bortførte kornet i byen uten å bekymre sig om befolkningens skjebne. Først i mars 1920 klarte bolsjevikene å erobre byen, og dermed begynte dens 20-årige lidelseshistorie under det kommunistiske velde. Under borgerkrigens kaos var ikke mindre enn en tredjedel av husene i byen ødelagt og hungersnøden i 1921/22 nedsatte folketallet betydelig. Først i 1923, da utenrikshandelen igjen blev åpnet og sjøtrafikken gjenoptatt, begynte Odessa litt efter litt å komme til krefter igjen. Men det er allikevel ikke bolsjevikenes innsats, men byens naturskjønnhet, som gir den rett til navnet Sortehavets perle.

J.

Alle på «Kibi Maru» vil bli reddet.

Tokio, 7. november.

(NTB.) Det er meget sannsynlig at alle passasjerene og hele mannskapet på det japanske skib «Kibi Maru», der som kjent natt til torsdag gikk på en drivende sovjet-russisk mine nordost for Korea og sank, kan reddes, oplyses det i et telegram fra Korea. Hittil har man funnet 10 av skibets redningsbåter. Det går stadig skib fra Rashin og Niigata for å ta del i redningsarbeidet. Skib i Seishin kan ikke gå ut for man har fjernet de minene som fremdeles driver omkring i farvannet utenfor kysten.

Børge Larsen og Poul Eriksen kommer tilbake.

To av Danmarks beste løpere fra et par år tilbake, Børge Larsen og Poul Eriksen, har bestemt sig for å gjøre come back til sommeren. Børge Larsen var i flere år Danmarks beste løper på 1500 m. og deltok i Berlin-olympiaden. Hans beste resultater er: 800 m. 1.56.6, 1500 m. 3.58.8 og 3000 m. 8.44.4. Børge Larsen vil for fremtiden gå inn for 3000 og 500 m.

Poul Eriksen er bare 24 år gammel og har store muligheter som løper, og bør allerede næste søndag kunne gå under 15 minutter på 5000 m.

om tyve minutter. Jeg skal assistere Fleming ved en hjerneoperasjon.

Arlanne la merke til den stolthet som lå i tonefallet. Han hadde den unge manns grenseløse beundring for den store kirurg.

Spade kom, da hun ringte.

Arlanne bad om en vermouth og selters.

— La oss være enige om den ting, Ronald, sa hun, at Jerry og jeg reiser fra byen imorgen. Jeg skal nok komme tilbake hit en dag og opsøke dig. Det lover jeg. Selv om det skal bli iført grå parykk og blå briller. Og jeg håber at innen jeg kommer tilbake, så har du forelsket dig i en annen, har giftet dig og er blitt lykkelig. Og dessuten håber jeg at du blir en like så stor kirurg som doktor Fleming.

Spade hørte disse ordene. Han var beskjeftiget med å lukke vinduen.

Ronald smilte sørgmodig.

Spade, som ikke kunde finne noget påskudd til å opholde sig lenger i værelset gikk ut.

Et øieblikk efter kom han tilbake md et glass vermouth og selters til Arlanne.

Ronald og den unge pike stod like nær hverandre.

Arlanne rakte Ronald ringen, som var en stor firkantet smaragd.

— Farvel, du kjære, jeg ønsker dig all mulig lykke.

Hun smakte ikke på det glasset Spade hadde

Og så er det en ting til, Ronald. Jeg bryter forlovelsen med dig. Vi kan aldri komme til å gifte oss.

— Vi har allerede før snakket om det der, og jeg trodde ikke at vi behøvet å komme mere inn på den tingen. Vi er jo enige.

— Ja, vi trodde at vi kunde fortsette sådan som det var før, men det kan vi allikevel ikke, Ronald.

— Jo, det kan vi. Du og jeg elsker hverandre. Og da er det ikke noget annet som betyr nogen ting. Intet annet i verden.

— Jo, det er det nok.

Og så fortalte Arlanne Ronald om Marys samtale med Jerry.

— Og jeg tenker på samme måte som henne, fortsatte Arlanne. Du tilhører en gammel god familie. Din mor venter av dig at du skal føre familietradisjonene videre. Og hvor meget du enn forsøker å late som du ikke bryr dig om den side av saken, så gjør du det allikevel.

— Nei, det gjør jeg ikke. Og jeg kan ikke forstå at det på nogen måte skal angå min mor om jeg får barn eller ikke. Jeg har sett tusenvis av unger under mitt arbeide. Verden vrimler av dem. Det er allerede flere barn enn verden .... enn civilisasjonen i det hele har bruk for.

— Det er bare teori. Det gjelder massen. Sådan snakker man om barna i Spania eller i Orienten. Men når det nu er tale om din egen lille kjære søn eller din lille søte datter, så blir saken en annen.

Ronald trakk på skuldrene og tidde.